

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљев трг“ до Управе града Београда, а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: селима, које улазе у састав општине а која је већ претплаћена, чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостионичарима и механџијама из унутрашњости годишње 16, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 8, полугодишње 5 динара, пу ови се по овој дени могу претплатити само преко својих командири полицијских односно пограничних одреда. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство: годишње 24, полугодишње 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи не враћају се.

КРИМИНАЛИТЕТ КОД ЈЕВРЕЈА

Оно у што није нико веровао да може наступити, а то је гоњење људи што нису исте вере, наступило је на крају Деветнаестог Века који је тако много обећавао, а тако мало дао за морални напредак човечанства. Срамни примери из доба римске империје, инквизиције, суто-да-фе-а и драгонада, поновили су се. Фамозна Драјфусова афера показала је у свој ругоби још једну рану на телу европскога друштва, а то је антисемитизам.

Благодарећи одличним истраживањима талијанског криминалног антрополога Ломброза, француског економиста Лероа-Болија и публицисте Бернара Лазара, питање је довољно раширено. У њиховим редовима означено је оно што је главније, и што нарочито мора да занима сваког мисаоног човека, а то су дубљи узроци, корена антисемитизма.

Први узрок је једна врста оптичке илузије простих људи. Факат да су многи велики финансијери — Рочилд, Хирш — јеврејскога порекла, довео је нерасудно људе до закључка да су јевреји богаташи, док у осталом три четвртине Јевреја у Европи, нарочито онде где су у маси — као у Галицији и Русији — убога је сиротиња. Мала трговина која пропада, и која не може да живи без кредита, видела је не у неминовним друштвеним законима, него у Јеврејима узроке своје пропасти. То би био главни, чисто економни разлог. Други је скоро исто тако важан, и чисто је политичке природе. Антисемитизам је једна врста клерикализма, и тачније би се могао назвати антидемократизам. Реакционарни елементи и у Немачкој, и у Француској, и у Аустрији, не могу заборавити, да су иницијатори великих демократских покрета били јеврејскога порекла. Гамбета и Кремије, Ласал и Маркс, Адлер.

У тој великој полемици између антисемита и научнога духа и основних начела човечности, било је речи у каквом су односу Јевреји у погледу криминалиста, а то је ствар која ће несумњиво интересовати и читаоце *Полицијскога Гласника*.

Све стреле, које су антисемитски теоретици упућивали, нису биле упућиване против Јевреја као вере, нити као друштвене класе, него као расе. Међутим, строга научна испитивања, нарочито Luschap-а у Немачкој („Антрополошки положај Јевреја,“ Берлин 1872), Ломброза у Италији („Антисемитизам,“ Париз, 1899) утврдила су да је већина Јевреја изгубила одлике семитске расе — доликочефализам, бронзану боју, кратак, шопав нос, —, и да су једини представници Семита јужно-арабљански Бедуини.

У опште, физичке и психичке одлике јеврејске расе више су производ средине но расе.

Прва карактеристика, то је што Јевреји дају велики проценат невропата, мегаломана и луда. Ј. Jakobs („Упоредна подела способности Јевреја“, у енглеском Journal of Antropology“) изнео је проценат луда за Велику Британију. Према њему:

Енглези дају 3.500 луда на један милион становника.

Шкоти дају 3.400 на милион;

Јевреји, пак, 3.900.

Ту њихову предиспозицију за неврозу прво је Ломброзо означао, а Шарко прихватио и разрадио. Тако, у Немачкој на 10.000 Хришћана долази 8 лудих, на 10.000 Јевреја два пута толико, 16. Однос за велике европске државе био би од при-

лике овај: на 10.000 Хришћана има 8 луда, на исти толики број Јевреја 19.

Узрок је томе двојаки. Прво то је страшна прошлост коју је та раса имала. Едуард I у Енглеској, Филип IV и Карло VI у Француској, Фердинанд католички у Шпанији чинили су праве крсташке ратове противу својих поданика Јевреја. Покољи у маси чинени су 1096, 1146, 1306, 1321, 1541, 1559, 1576, 1614, 1623, 1628, 1659. Појави ли се куга или богиње или лепра — то су Јевреји отровали бунаре и изворе; луде приповетке о закланој деци кружиле су као и данас, — и хиљаде Јевреја ишле су на спалишта, премлаћивани су моткама, пробадани вилама. Услед тих гоњења код расе се развио до крајњих граница сензибилитет, и наслеђењем то је дошло до приметне предиспозиције не само за неврозу но и за лудило. Затим, томе су узроци, њихова сполност, они су били принуђени да се жене и удају међу собом, што је изазвало крвна мешања, која се тако страховито свете на потомству; најзад, то је само њихово занимање. Кроз векове њихов делокруг био је ограничен на трговину и спекулацију, и са њима је био исти случај као и са свима људима који раде главом.

Поборници и противници антисемитизма дуго су водили празну препирку, да ли су Јевреји узрок свему злу и свима злочинима или — друга крајност — представљају „изабрани народ“ по јавном и породичном моралу. Као у свима полемикама, које се редовно воде са више жучи него разлога, оба тора нису имала право. Веома је тешко поставити проценат криминалитета између Јевреја и хришћана; цифре су врло често сумњиве, непоуздане, тендециозне, и, што је главно, веома променљиве и варирају према земљама и приликама.

Противници антисемитизма износили су да, на пример, у Баварској, један злочинац Јеврејин долази на 315 својих сународника, у Бадену, пак 66:6 Јевреја на 100 хришћана.

Овој статистици ставили су на супрот статистичке проценте криминалитета између Јевреја и Хришћана у Аустрији и Пруској, према којој је проценат Јевреја осетно већи. Затим, у лоповском немачком језику једна трећина речи јесте јеврејскога порекла, што јасно показује у коликој су мери Јевреји припадали томе реду. Најглавнији против-разлог антисемита — и то је у исто доба и најјачи, јесте овај: криминалитет Јевреја нарочито се огледа у спекулацијама у финансији, на берзама и у банкама — а то су дела која се лако дају прикрити и у којима искусни и вешти људи пролазе кроз мрежу закона.

Оно што би се приближно, од ока, али са прилично сигурности дало одредити, то је врста злочина којима су Јевреји наклоњени.

Њихов жанр то су оне радње у којима више вреди лукавство и препреденост него физичка сила. Телесно, они су веома слаби и притом веома плашљиви, и зато је веома мали број који су чинили убиства, повреде, опасне крађе, силовања, разбојништва. У случајевима када чине убиства, они ће увек претпоставити отров револверу или ножу. Још један разлог што се не одају на ту врсту злочина јесте факат да је алкохолизам релативно редак код њих, док је код хришћана много чешћи и узрок је многим и многим крвавим делима.

Зато опет Јевреји сијају у фалсификатима новца и исправа, у преварама сваке врсте у којима су дали неколико варалица од генија, у крађама драгоцености, нарочито прстења и часов-

ника, у организовању лоповских дружина у којима су они управници, главе, а други несрећници извршиоци и руке, затим, у јатаковању и продајама крадених ствари.

ОПШТИНСКИ ПОСЛОВИ

Од једног општинског писара добили смо ову расправу са молбом за објашњење:

Петар Марковић из Бачине, осуђен је пресудом суда општине бачинске, од 28. јануара ове године бр. 759, на 20 дана затвора, за дело иступне природе. Пресуда је постала извршна још 4. фебруара ове године, но општински је суд није над осуђеним извршио, све до 26 маја ове године, дакле после 3 месеца и 22 дана. Петар је молио да општински суд ову своју пресуду над њим не извршује, јер је иста застарела за извршење по § 396 крив. закона. Но општински суд не обзирући се на ову молбу подвргне га издржавању казне.

Пита да ли је радња општинског суда правилна и на закону основана?

Одазивајући се овоме, ми одговарамо, да је радња општ. суда неправилна и незакона, јер свака извршна пресуда, за дела иступне природе застарела за три месеца од дана од када је извршна постала. То јасно одређује трећи став § 396. крив. закона, који изрично гласи:

„Када застари пресуда, којом је ко за иступљење осуђен, неће се извршавати; а она ће застарити за онолико време, за колико би застарило и само учињено иступљење, за које је кривац осуђен, рачунајући од дана, када пресуда буде извршна, или ако после тога кривац побегне из руку власти, од дана када побегне.

По ставу другом овога §. изузимају се крађе, преваре утаје износеће по вредности преко два динара, које застарелају за годину дана.

Овај пропис законски потпуно је јасан и одређен, ако је Петар општ. судом био кажњен за крађу, утају или превару, пресуда би од дана своје извршности застарела за годину дана. Ако је осуђен за друго обично дело иступне природе онда пресуда од дана извршности застарела за три месеца, сем у томе случају, ако је из руку власти умакао, а тада од тога дана па за три месеца. Како свега тога код Петра није било, јер је био непрестано на оку своје општ. власти која, га је на казну и осудила, то је онда општ. суд погрешно што је пресуду као застарелу над њим извршио, но је ово небрежење требао приписати својим органима.

* * *

Један општински писар пише ово: код већег броја полицијских власти практикује се да када забрањује појединим лицима бесправну радњу, доневши о томе решење, са обавезом да ово лице има да плати десет динара таксе. Пита нас, да ли је ова радња правилна. Одговарамо да је неправилна и по нашем мишљењу овде још не стоји дело иступа, но исто би стајало тек онда, ако би онај коме је забрањена радња исту и даље продужио, када се тек иступ извића и казни и онда подлежи оној такси из чл. 89. закона о таксама, а када му се даје решење о забрани, онда има да плати само 2 динара, јер је ово решење само превентивна мера, коју изрично тражи § 373 а крив. закона а који гласи:

„Ко отвори дућан или какав занат и у опште радњу, за коју је одобрење нужно, отпочне радити, без надлежног одобрења, да му се затвори дућан и радња забрани. А ко отвори дућан почем му је затворен, или почне радити занат или радњу, пошто му је забрањена, да плати од пет до двадесет талира и т. д.“

Дакле прво решење је о забрани превентивна мера, а иступна казна долази тек у случају непослушности према решењу о забрани.

* * *

Судови општински по својој позиви и по својој дужности имају своје обавезе за вршење извесних послова по правилима о поступку у неспорним делима, а нарочито по изричном пропису чл. 24 ових правила. По овом законском пропису, општински суд је надлежан и позван, да редовно у свакој даној прилици, у случају смрти свога грађанина поднесе ста-

ратељском судији дотичног првостепеног суда извештај о његовој смрти и о његовом имовном стању.

Како поједини општински судови ово не чине, или ако чине не чине правилно и онако како то битна потреба и закон захтева, то смо се ми нашли побуђени, да овде упозоримо општинске писаре какав треба да буде извештај, који се шаље старатељском судији. Он мора носити на себи овај вид и ова питања са тачним одговором на иста.

- 1., Име и презиме умрлога.
- 2., Стање и занимање.
- 3., Колико је имао година.
- 4., Које је вероисповеди.
- 5., Је ли био ожењен, нежењен, удов.
- 6., Када је умро.
- 7., Где је стално живео.
- 8., Име заоставше жене, мужа ако је жена умрла.

9., Име и презиме, године и место живљења и занимање пунолетне деце умрлог, или пунолетне унучади, ако овима нису родитељи живи.

10., Име и презиме малолетне деце умрлога или малолетне унучади, ако им родитељи нису живи, затим да ли имају кога, који је по самом закону дужан, да се о њима стара, а ако немају, које им лице за стараоца треба одредити.

11., Име и презиме, године, место пребивања и занимања осталих најближих сродника или тестаменталних наследника као и да ли се наследства примају.

12., Да ли је умрли оставио какво завештање породици — уговор о наследствоу, поклону или брачни уговор и где се та писмена налазе.

13., Је ли умрли отправао какво старатељство и где су писмена којим је за старатеља постављен.

14., Ако је био у служби, да ли је званичним новцем руковао и да ли је примао какво год уживање из које јавне касе, или каквог фонда који је стајао под јаким надзором.

15., Да ли има каквог имања, у чему се оно налази, и шта је учињено за обезбеђење истог.

Ето то су захтеви који се траже у сваком даном случају па да радња општ. суда одговара правилности и закону.

Општински судови би најбоље учинили да овакве извештаје одштапају, па по указаној потреби на свако питање одговоре попуњавају.

КЛОД ГЕ

Виктор Иго

(СВРШЕТАК)

Клод одговори пратећи га.

— Господине директоре, вратите ми друга мога.

— Немогуће је!

— Господине директоре, рече Клод гласом, који би и демона узбудио, ја вас преклињем, вратите ми Албина; видећете, како ћу тада добро радити. Вама је то свеједно — ви сте слободни. Ви не знате, шта значи то имати једнога пријатеља; али ја, ја који имам само четири ћелијска зида, ви можете отићи и вратити се, ви, а ја, ја имам само Албина. Вратите ми га, Албин ме је хранио — ви то добро знате. Неће вас стати никаквих мука, да ми га вратите. Шта би вам сметало, када би у истој ћелији било два човека, који би се звали Клод Ге и Албин? То не би било ништа компликованије но што је сада. Господине директоре, добри господине Д., ја вас преклињем Божјим именом!

— Можда никада до тада није Клод рекао тамничару толико речи на један пут. Испрпен оволиким напрезањем, очекивао је. Директор одговори са нестрпљивим погледом:

— Немогуће је! То сам ти већ рекао. Гледај, да ми то више не спомињеш. Досађујеш ми.

И ако се тада журио, ипак удвоји кораке. Клод такође. Говорећи, заједно су стигли до излазних врата. Осамдесет је и један крадљивац све ово посматрао и слушао.

Клод лако додирну директора по руци:

— Али бар да знам, за што сам осуђен на смрт. Кажите ми за што сте одвојили Албина од мене?

— Ја сам ти то већ рекао, рече директор. За то.

— Ви сте, рекао бих, јуче говорили, да сте ради упитати ме... формално... о познавству моме с оном... убијеном? почне Раскољников опет.

„Али, што уметних оно рекао бих?“ севну му као муња.
— „Па сад, што се пак узнемирујем тиме што сам дометнуо то рекао бих? сијну му одмах и друга мисао, као муња.

Наједанпут осети како му сумња, од једног додира с Порфиријем, због цигло две речи, због само два погледа, у једином трену доби чудовишне размере... и да је то страшно опасно; живци му се раздражују, узбуђење расте. „Невоља! Невоља!... Опет ћу се залетети“.

— Да-да-да! Будите спокојни! Време је да се стрпи, време је, мрмљаше Порфирије Петровић ходајући горе, доле поред стола, али некако без икаква смера, као да полази час прозору, час бироу, час опет столу, час избегавајући подозриве погледе Раскољниковљеве, а час наједном застане па га гледа правце у очи.

Необично је при том изгледала његова малена, дебелушна и округла фигурица, као замахнута на разне стране, и која сместа одскаче од свих зидова и углова.

— Постићи ћемо, постићи ћемо! Пушите ли? Имате ли? Ево, ево цигарица, настави додајући госту цигару. — Знате, ја вас примам овде, а мој стан, ето, ту је, иза ове преграде... државни, а ја сам сад у приватном стану, привремено. Ваљало је што-шта поправити овде. Сад је скоро готово... државни је стан, знате, славна ствар, — а? Како ви мислите?

— Да, славна ствар, одговори Раскољников готово с подсмехом гледајући га.

— Славна ствар, дивота једна... понавља Порфирије Петровић као замишљен о нечем сасвим другом. — Да, дивота! умало не узвикну најзад, нагло бацивши поглед на Раскољникова и заставши на два корака од њега.

Ово много пута глупо понављање, како је државни стан славна ствар, веома је, по простоти својој, противуречило озбиљном, мисленом и загонетном погледу који је сад управио на свога госта.

Али је то још више потпиривало Раскољниковљеву мржњу, и он се већ никако није могао да уздржи од подсмешлива и доста несмотрена изазивања:

— А знате ли шта, запита одједном, готово дреко гледајући га и као осећајући усладу од своје дрскости, — та, чини ми се, постоји такав правнички закон, такав метод — за све могуће иследнике, — да се испрва почне издалека, од ситница, или пак и од озбиљне ствари, али не баш сасвим споредне, да се тиме, тако рећи, охрабри, или боље рећи, намами онај кога испитују, да се његова смотреност успава, па онда одједном, изненадно, да се збуни најсудбоноснијим и опасним питањем; је ли тако? О томе, чини ми се, и до данас, заветно се напомиње у свима законима, правилима и упутствима?

— Тако је, тако... Па шта, ви ваљда мислите да ја вас овим државним станом тога ради, онако... а?

Рекавши то Порфирије Петровић зајмири и трепну очима; нешто весело и лукаво прелете му преко лица, мрштине се на његову челу згладише, очице сузише, црте лица се развукосе, а он се намах засмеја нервно, дуго, тресући се и љуљајући целим телом и гледајући Раскољникову право у очи. И он се засмеја, нешто и принудивши себе на то; али кад Порфирије виде да се и он смеје, стаде се смејати тако, да је готово поцрвенео, те одвратност Раскољниковљеву намах остави свака смотреност: он се престаде смејати, намршти се, па је дуго и с мржњом гледао Порфирија, не спуштајући с њега очију све докле се год он смејао некако намерно дуго. Уосталом непажња беше у обојице навидична: изађе као да се Порфирије Петровић у очи смеје своје госту, који тај смех примаше с мрзошћу и љуљњом, а врло мало збуњен том околношћу. Последње беше за Раскољникова врло значајно: разумео је, да се Порфирије Петровић ни пређе није збуњивао, него је напротив баш сам Раскољников пао можда у замку; да ту просто постоји нешто, што он не зна, некаква намера; да је, можда, већ све припремљено, и да ће га одмах овога часа, обелоданити и уништити...

Одмах пак пређе на ствар, устане с места и узме капу.

— Порфирије Петровићу, почне одлучно али са доста јаком раздраженошћу, — ви сте јуче изјавили жељу да вам дођем ради неких испитивања (реч: испитивања нарочито на-

гласи). Ја сам дошао, и ако вам што треба, питајте, ако не, онда ми допустите да идем. Ја немам времена, имам послова... Треба да идем на пратњу онога чиновника, кога су коњи прегазили... и за њега ви... такође знате... дода он, и одмах беше срдит што је то додавао, а после тога одмах још више се љутио.

— Све то већ ми је досадило, чујете ли, одавно... ја сам унеколико и од тога болестан био... речју, готово узвикну он, осећајући да оно о болести још мање пристајаше, — речју; изволите ме или питати или отпустити, и то одмах... ако ли питате, то питајте само како форма захтева, не друкче! Иначе вам не допуштам; а дотле збогом, пошто нас двоје немамо никаквих послова.

— Боже! Ама шта ви то говорите! Па о чему ћу и да вас питам, закакоће Порфирије Петровић с места изменивши тон и изглед, а преста се очас и смејати, — та, немојте се узнемиравати, молим вас, брине се он, па или опет удара на све стране или тек стане посађивати Раскољникова да седне, — време је да се стрпи, време је, и све су то само ситнице! Мени је, напротив, мило веома што сте нам напоследку бар дошли... Ја вас као госта примам. Него ми опростите овај проклети смех, баћушка, Родјоне Романовићу. Родјон Романовић? Тако се, чини ми се, зовете по оцу?... Первозан сте ви човек, веома сте ме насмејали, оштроумношћу ваше напомене; истина, покатак, сав се тако устресем, као гумаластика, као ово сад, на часак... Смешљив сам. Па се, према свима саставу, бојим, да видите, и парализе. Него седите? бога, шта вам је?... Молим вас, баћушка, иначе ћу мисл да сте се расрдили...

Раскољников ћуташе, слушааше и посматраше, јошм, наико намргођен и љут. Додуше, седе, али не пушташења из руку.

— Нешто ћу вам о себи рећи, баћушка, Родјоне да, новићу, нешто, тако рећи, за објашњење једне карактеристична настава тумарајући и даље по соби, па као и мало пре егаваше да се сукоби у погледима са својим гостом. — Јду, знате, човек самац, нисам светски ни познат, и уз то једном век већ уабоношен, човек који је свршио своје, пошао сародицу и... и... а јесте ли опазили, Родјоне Романовићу, да нас, то јест, овде у Русији, а највише у петроградским круговима, ако се два умна човека, узајамно још не веома позната, али који се, узајамно поштују као ово сад ја и ви, — ако се десе заједно, то по читаво по часа не могу да нађу теме за разговор, него се један пред другим коче, седе и узајамно се плаше. Сви имају тема за разговор, даме например... светски људи, например, нашега тона, ваљда имају о чему да разговарају, с' est de regueur, а људи осредњи, као ми, плашљиви су и неразговорни... мислећиви, то јест. Откуда то долази? Друштвених интереса ваљда нема, али ми смо, дакако, веома часни, и не желимо један другог да обмањујемо; не знам то. А? како ви мислите? Ама, оставите тај качкет, баш као да се спремате одмах да идете, одиста неугодно је гледати... А, напротив, мени је веома мило што сте ту...

Раскољников остави качкет, настави ћутање и озбиљно, намрштено да слуша празно и замршено брбљање Порфиријево.

„Да неће он, у самој ствари да ми пажњу ослаби својим глупим брбљањем?“

— Кафу вам не нудим, нема овде места томе; али зашто за пет минута да с пријатељем не поседим ради забављања и даље Порфирије, — јер знате, увек те службене дужности него, нек вас не вређа, баћушка, што ја овако једноставно и једноставно, нек вас не вређа, баћушка, ја се пак веома једноставно вас не увредим, али, ето, кретање ми је неизоставно свесно. Ваљда седим, па волим да овако мало прошетам по петрограду, његова шуљеве имам... све се спремам да се гимнастиком ласирају. да статски — дејствовани статски, — па и тајни грађије. вољно прескачу врвцу; па, како оно, та вештина, у јавношћу, шем веку... тако је... А што се тиче ових овдашњих испитивања и свих тих формалности... ето, ви сте, и сами изволели малочас напоменути о тим испитивањима, то, знате, баћушка Родјоне Романовићу, та испитивања, ето, испитиванаго... О томе сте ви, баћушка, сад баш изволели напоменути савршено верно и оштроумно. (Раскољников не б напоменуо ништа слично томе). Заплиће се човек! Баш запли-

онда окупи једно те једно, као бубањ! Ено, спремају нам реформу, те ћемо бар име променити, хе-хе-хе! У ономе за наше начине правничке — како се ви изволесте оштроумно изразити. — потпунце се слажем с вама. Али, реците, од свих окривљених, па ма то био један од најпростијих мужика, који не би знао, да га, например, спочетка споредним питањима само засипљу (како се ви срећно изразисте), а потом га намах и запање, онако, једним махом, хе-хе-хе! Запање га, како ви срећно рекосте! хе-хе! И тако, ви сте, одиста, помислили, као да сам и ја оним о стану намеравао да вас... хе-хе! Ирони-чан сте ви човек! Е, нећу! Ах, да, одиста, једна речца изазива другу, једна помисао другу, — ено, малочас и сами сте изволели напоменути о форми, односно тих испитивача, знате... И шта је то, по форми! Форма је у многим случајевима бес-послица, знате. Понекад тек само се као разговара пријатељ-ски, па и то вреди, и то је од користи. Форма неће никада изостати, допустите да вас у томе умирим; а и шта је у су-штини форма, питам ја вас? Не може се на сваком кораку формом иследнику сметати. Посао је иследников, тако рећи, слободна вештина у својој врсти, или у врсти тога... хе-хе!...

Порфирије Петровић застаде часком, да се одмори. Иначе је без одмора сипао час несмислене празне фразе, а час изненадно уметне по коју заговетну речцу, па се онда опет из-суби у бесмислицама. По соби пак већ је готово трчао, све брже и брже покрећући своје угрејане пожице, вазда гледа-јући у земљу, затуривши десну руку на леђа, а левом непре-одитно узмахујући и градећи разне покрете, који, зачудо, сва-вак не одговараху његовим речима. Раскољников одједном или ал како, јурећи по соби, он двапут баш као да застаде крај када он зачасак, па као да нешто ослушкује...

— Очекује ли нешто? — Ви сте заиста савршено у праву, прихвати Порфирије вају за весело, с необичном прегодушношћу гледајући Раскољ-Ога он с тога уздрхта и узе се на ум, — одиста сте у тар оп што сте се тим правничким формама изволели тако оштро-суда би подменути, хе-хе! Јер ти (неки, разуме се) дубокомис-је осућ сихолошки начини наши врло су смешни, па готово и од дан-сни, у случају ако те форме веома спречавају испити-чају, ал Да... него ја опет за форму: ма, кад бих тврдио, или та-чиције, кад бих сумњао у тога, овога, другог, трећег да је зло-чинац, тако рећи, по ма коме човеку коме је ствар позната, мени препоручену... Истина, ви, Родјоне Романовићу, права изучавате?

— Јест изучавам...

— Еле, онда ево вам један, тако рећи, мали пример за будуће, — него немојте помислити да се ја усуђујем вас по-учавати: та ви сте оваке чланке о злочинствима писали! Не, не тако, него бићу слободан да вам у облику факта изнесем један мали пример. Тако, кад бих ја сматрао једног, другог, трећег, за злочинца, онда зашто да га ја, молим вас, пре вре-мена узнемирујем, па макар и да имам против њега основе за окривљење и очевидне доказе? Понекога, например, ја и морам што пре да затворим, али понеки кривац није такога карактера; па онда зашто да му се не допусти да се мало прошета по граду, хе-хе-хе! Него, видим, ви то не схваћате потпуно јасно, с тога ћу да вам боље представим што мислим: нека ја њега, например, сувише рано затворим, и тако ћу му тиме, можда, дати поготову у моралну потпору тако рећи, коју јеви се смејете? (Раскољников и не помишљаше да се брења, ддео је стиснутих усана и не скидајући свога запа-дућан почледа с очију Порфирија Петровића). А међутим, то њу, пошторугим субјектом посенце, јер су људи разни, а према лира и т. акоме једно се практикује. Па сад изволите казати:

Даклеви за окривљење; рецимо, и јесу основе, али за-иступна каква, ти основи већином имају два краја, а ја сам, шењу о злк, човек мора бити слаб, покајем се: желео бих је изнесем тако рећи математички тачно, хтео бих аз, као што су двапут — два четири! Да је прави

Судњи доказ! А кад га, опет, затворим у невреме, — сти имај уверен да је то баш онај, — онда тиме сам себи вилимам начина и пута и даље да га обелодањујем, а зашто? ном ро, што му тиме, тако рећи дајем одређен положај и опшрећи психолошки га одређујем и умирим, па ено га од-да од мене у своју шкољку: зна, бар тада, да је затворе-

ник. Веле, онамо, у Севастопољу, одмах после Алме, још како су умни људи стренили да непријатељ само што не удари отво-реном силом, па одмах да заузме Севастопољ; и, чим су опа-зили, да непријатељ више воли правилну опсаду, и да је први паралелу открио, онда се, веле, обрадују и увиде ти паметни људи: сад је бар ствар одложена још за два месеца, докле се том правилном опсадом заузме град. (Наставиће се).

ПОТЕРА

Ноћу, између 17 и 18 пр. м. непознати лопов украо је једну кобилу Јанићија Марковића из Влашке, ср. космајског, а из чајира који постоји у општини пожаревачкој. Кобила је длаке зелене, 4 године матора, висока 1-50 см., низ нос лиса-ста, непоткована, без роваша је. Начелство окр. пожаревачког, актом № 13240. моли све полициске власти да у своме кругу потраже лопова, и на случај проналаска њему га са покрађом спроведу. Исти се може спровести и Управи гр. Београда с по-зивом на Бр. 17793.

Радомир Обрадовић, родом из Трнавe, округа ужичког, а у последње време слуга у Ваљеву, извршио је опасну крађу г. Драгомиру Видићу, тамош. па као притвореник за то код начелства окружног, побегао је из затвора 29 пр. месеца. Ра-домиру је 16 до 18 година, црномањаст, без бркова; у оделу је био немачком са опанцима на ногама. Начелство окр. ва-љевског, актом од 29 пр. м. № 17709., моли све полицијске власти, да Радомира потраже и на случај проналаска да га њему стражарно спроведу. Исти се може спровести и Управи града Београда, с позивом на Бр. 17766.

Алфонз Храдзил, опасан зликовац, који је у своје време играо улогу у познатој „Папакостином“ делу по аустро-угар-ској, извршио је још у јуну месецу о. г. са неколицином дру-гова похару драгоцености у Белој Цркви, која износи вред-ност 3355 круна, и аустро-угарски конзулат у Београду, веру-јући да је Алфонз амо пребеглао, актом под бр. 4030, моли све власти у земљи, да обрете пажњу на овога лопова и на слу-чај проналаска да са њим надлежно поступи; његови другови међу тим сви су већ похватани. — Алфонз је средње вели-чине, омален, мршава но широка лица, удубљених тамно-пла-вих очију, нос му је мало пљоснат и према врху зашиљен, зуби су му тупи, доњи ред зуба изнутра је урашћен; има доста пуне и дугачке црномањасте бркове, коса му је црномањаста; има му 48 година. Он се издаје под разним, а најчешће под именом Бакшош, Патаки и Вилнер. — Говори немачки, мађар-ски и словиначки. Алфонс је покрао између многих драгоценос-ти ове највредније ствари.

1. златна стародревна бразлетна са бриљантима, смараг-дима и амнетистом у вредн. 1000 круна, 1 златан цилиндер сат са избијањем (антика) у вредн. 800 круна, 2 златне бра-злетне, 1 низ дијентал. перла, 1 игла за краватне са бриљан-тима све у вредности на 200—600 круна даље, 2 сребрна чи-рака, на 50 комада сребрних виљушака, ножева и кашика разне величине, све са урезаним словима К. Ј. све у вредности 743 круне; затим још многе друге покућне ствари и веш. На слу-чај проналаска овога препреденог зликовца, дотична ће га власт спровести под јаком стражом Управи гр. Београда, с по-зивом на бр. 17603.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

Министар унутрашњих дела Г. Лаза Поповић, изволео је прек-јуче у петак, у 8 и по сати, посетити наше уредништво где је пре-гледао радове. Господина Министра су из Управе града Београда до уредништва допратили управник г. Божа Маршићанин и уредник на-шега листа г. Н. Димитријевић. Господин Министар је пробавио у уред-ништву око разгледања радова на $\frac{3}{4}$ сата, па је се онда одвезао у Министарство.

У овај број требала је изаћи обећана слика Г. Министра Уну-трашњих дела, али пошто није још довршена изаћи ће у идућем броју.

Среске начелнике молимо, да нам одмах пошаљу новац у колико је прикупљен, од претплатника, јер уредништво сад има многа плаћања.